EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 29.6.2017
COM(2017) 366 final

2017/0151 (NLE)

Predlog

SKLEP SVETA

o stališču, ki se zavzame v imenu Evropske unije na šestem zasedanju pogodbenic Aarhuške konvencije o zadevi ACCC/C/2008/32 glede skladnosti

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

(1) Uvod

Leta 1998 je Evropska unija (EU) podpisala Aarhuško konvencijo. Takrat je bila in še vedno je zelo pomembna za EU in njene države članice, pa tudi za države vzhodne Evrope in nekdanje Sovjetske zveze, ki so pogodbenice Konvencije. Osrednji cilj Konvencije je omogočiti javnosti, da se bolj vključi v okoljske zadeve in dejavno prispeva k izboljšanemu ohranjanju in varstvu okolja.

Aarhuška konvencija je neposredni razlog za sprejetje uredbe o Aarhuški konvenciji, pri čemer so prejšnja pravila EU o dostopu do dokumentov prispevala k oblikovanju Konvencije. Aarhuška konvencija in EU sta se torej v zadnjih letih vzajemno krepila in razvijala.

Ugotovitve Odbora za skladnost (zadeva ACCC/C/2008/32) so za EU sporne, saj ne priznavajo posebnosti pravnega reda EU.

EU bo še naprej podpirala pomembne cilje Aarhuške konvencije.

(2) Aarhuška konvencija

Konvencija o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah (v nadaljnjem besedilu: Aarhuška konvencija)[1] je večstranski okoljski sporazum pod okriljem Ekonomske komisije Združenih narodov za Evropo (UN/ECE).

Zagotavlja pravico javnosti do dostopa do informacij, udeležbe javnosti pri odločanju in dostopa do pravnega varstva v okoljskih zadevah. To so bistvena orodja, ki prispevajo h krepitvi učinkovitih politik varstva okolja.

Aarhuška konvencija je začela veljati leta 2001 in ima trenutno 47 podpisnic, med katerimi so tudi EU in njene države članice. Evropska skupnost jo je odobrila 17. februarja 2005[2].

EU je ob podpisu in odobritvi Aarhuške konvencije dala izjavo (v nadaljnjem besedilu: izjava EU), v katerem je organe Aarhuške konvencije obvestila o *„institucionalnem in pravnem okviru Skupnosti“* ter porazdelitvi nalog z državami članicami na področjih, ki jih ureja Konvencija[3].

Obveznosti iz Konvencije so bile izvedene v povezavi z institucijami in organi EU, zlasti z Uredbo (ES) št. 1367/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o uporabi določb Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: uredba o Aarhuški konvenciji)[4].

(3) Ozadje zadeve

---

1 Kakor je objavljena na spletnem mestu UN/ECE, glej http://www.unece.org/fileadmin/DAM/env/pp/documents/cep43e.pdf.

2 Sklep Sveta 2005/370/ES (UL L 124, 17.5.2005, str. 1).

3 Izjava EU je objavljena na spletnem mestu UN/ECE pod rubriko izjav in pridržkov (*Declarations and Reservations*), glej *https://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=IND&mtdsg_no=XXVII-13&chapter=27&clang=_en*.

4 UL L 264 z dne 25.9.2006, str. 13.

Odbor za skladnost z Aarhuško konvencijo (v nadaljnjem besedilu: Odbor) je odgovoren za pregled skladnosti pogodbenic s Konvencijo. 17. marca 2017 je izdal ugotovitve v zadevi ACCC/C/2008/32, ki jo je predložila nevladna organizacija *ClientEarth* glede dostopa do pravnega varstva na ravni EU[5]. Odbor je ocenil, da pravila iz Pogodb o dostopu do pravnega varstva pred sodišči Unije, kakor so si jih v Odboru razlagali, in merila za dostop do upravne revizije v okviru uredbe o Aarhuški konvenciji, niso v skladu s Konvencijo.

(4) Pravno ozadje

Odbor je menil, da je kršen člen 9(3) in (4) Aarhuške konvencije. V odstavku 3 je določeno, da „mora pogodbenica zagotoviti, da imajo člani javnosti, kadar izpolnjujejo morebitna merila po njenem notranjem pravu, dostop do upravnih ali sodnih postopkov za izpodbijanje dejanj in opustitev oseb zasebnega prava in organov javne oblasti, ki so v nasprotju z določbami njenega notranjega prava, ki se nanaša na okolje“. Odstavek 4 določa, da morajo navedeni postopki „zagotavljati ustrezna in učinkovita pravna sredstva [...] in biti [...] pošteni, pravični, pravočasni in ne pretirano dragi“.

2. ZADEVNA TEŽAVA

(1) Ugotovitve Odbora

Odbor meni, da niti sodna praksa Sodišča Evropske unije, ki razlaga pogoje Pogodbe za dostop posameznikov do sodišč EU v smislu člena 263(4) Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: PDEU), niti uredba o Aarhuški konvenciji, ki določa upravno revizijo okoljskih aktov Komisije, nevladnim organizacijam in javnosti ne zagotavljata zadostnega dostopa do revizijskih postopkov.

Odbor je ocenil, da je člen 263(4) PDEU o ničnostnih tožbah fizičnih oseb, kakor ga razlaga Sodišče Evropske unije, preozek, saj je omejen na zakonodajne akte, ki se neposredno nanašajo na osebo in ki ne vključujejo izvedbenih ukrepov[6].

Odbor je dodal, da uredba o Aarhuški konvenciji ne more nadoknaditi teh pomanjkljivosti, saj prav tako krši Konvencijo v naslednjih točkah:

– aarhuški mehanizem revizije bi moral biti odprt tudi za javnost in ne le za nevladne organizacije;

– revizija bi morala vključevati tudi splošne akte in ne zgolj posamičnih aktov;

– moralo bi biti možno izpodbijati vsak upravni akt, ki se zgolj „nanaša“ na okolje, in ne le aktov, ki so „v skladu“ z okoljskim pravom;

– revizijo bi prav tako moralo biti možno opraviti za akte, ki nimajo pravno zavezujočih in zunanjih učinkov[7].

Odbor je prav tako ocenil, da sodna praksa sodišč EU ne prinaša novosti, ki bi zagotavljale skladnost s Konvencijo v prihodnosti[8].

Na koncu je Odbor tudi priporočil, da bi morala sodna praksa Sodišča Evropske unije v celoti upoštevati Konvencijo ali, kot alternativno možnost, da bi morala EU spremeniti uredbo o Aarhuški konvenciji ali sprejeti novo zakonodajo[9].

---

5 Http://www.unece.org/fileadmin/DAM/env/pp/compliance/C2008-32/Findings/C32_EU_Findings_as_adopted_advance_unedited_version.pdf.

6 Glej odstavke 60–84 ugotovitev.

7 Glej odstavke 85–121 ugotovitev.

8 Glej odstavke 122–123 in 81–83 ugotovitev.

(2) Stališče Komisije o ugotovitvah

Kot je bilo navedeno zgoraj, so bili organi Aarhuške konvencije v izjavi EU seznanjeni s posebnostmi pravnega reda Unije.

Vendar izjava EU v ugotovitvah ni bila upoštevana.

Posebna narava sistema sodne revizije je dejansko natančno zapisana v pogodbah EU, tako da ima vsak državljan Unije dostop do pravnega varstva. Dostop do sodne revizije ukrepov EU ni omejen na neposredne tožbe, vložene pred sodišči EU, temveč se tožbe lahko vložijo tudi pred nacionalnimi sodišči, ki lahko – in v nekaterih okoliščinah morajo – nasloviti vprašanje glede zakonitosti na Sodišče Evropske unije, ki lahko razglasi akt ali ukrep EU za neveljavnega.

Zlasti glede tožb, ki jih pred sodišči EU vložijo fizične ali pravne osebe, proti ukrepom EU, sprejetimi v skladu z okoljskim pravom, člen 263(4) PDEU določa, da lahko: „[…] vložijo tožbe zoper nanje naslovljene akte ali zoper akte, ki se nanje neposredno ali posamično nanašajo, in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov.“

Pogoje iz te določbe in njenih predhodnih določb je Sodišče Evropske unije razložilo v svoji sodni praksi, in sicer v prelomni zadevi *Plaumann*[10] glede razlage izraza „posamično nanašajo“, v kateri je Sodišče odločilo, da „osebe, ki niso naslovniki odločbe, lahko trdijo, da jih odločba zadeva posamično samo, če nanje učinkuje zaradi nekaterih lastnosti, ki so njihova posebnost, ali na podlagi okoliščin, ki jih ločijo od vseh drugih oseb in jih na podlagi tega posamično določajo na podoben način kot tiste, na katere je odločba naslovljena.“ Sodišče EU je v zadnjih letih razvilo svojo sodno prakso v zadevi *Plaumann* ter jo uporabilo v določenih pravnih ali dejanskih okoliščinah in jo nanje prilagodilo, in sicer tudi neodvisno od vrste vložnika[11].

Z Lizbonsko pogodbo so se razširila pravila glede pravnega interesa fizičnih oseb v ničnostnih tožbah, tako da se je odstavek 4 dopolnil („[...], in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov“). Kadar veljajo ti pogoji, tožeči stranki ni treba dokazati, da jo izpodbijani akt posamično zadeva.

Sekundarni zakonodajalec Unije ne sme spremeniti pravil iz člena 263(4) PDEU in mora spoštovati sodno prakso sodišča Unije, ki določa pravilno razlago Pogodbe. Aarhuška konvencija prav tako ne dopušča odstopanja od člena 263(4) PDEU[12].

Z Lizbonsko pogodbo se je v skladu s členom 263(4) PDEU razširil neposreden dostop do sodišč, poleg tega pa je bil z njo poudarjen pomen vloge nacionalnih sodišč, in sicer s členom 19(1) PDEU, drugi stavek, v skladu s katerim: „Države članice vzpostavijo pravna sredstva potrebna za zagotovitev učinkovitega pravnega varstva na področjih, ki jih ureja pravo Unije.“ V tem smislu je sistem predhodnega odločanja Sodišča Evropske unije temelj

---

9 Glej odstavke 124–126 ugotovitev.

10 Zadeva 25/62, *Plaumann* proti Komisiji, ECLI:EU:C:1963:17.

11 Glej na primer zadevo C-456/13 P, *T & L Sugars Ltd and Sidul Acúcares* proti Komisiji, ECLI:EU:C:2015:284, točka 63; zadevo C-583/11 P, *Inuit Tapiriit Kanatami* in drugi proti Parlamentu in Svetu, ECLI:EU:C:2013:625, točka 72; ter zadevo C-274/12 P, *Telefónica* proti Komisiji, ECLI:EU:C:2013:852, točka 46.

12 Glej na primer zadevo T-600/15, *PAN Europe* in drugi proti Evropski komisiji, v kateri je Splošno sodišče razsodilo, da „mednarodni sporazumi, ki jih je sklenila Unija, med katerimi je tudi Aarhuška konvencija, nimajo prednosti pred primarnim pravom Unije, zato ni mogoče dopustiti odstopanja od četrtega odstavka člena 263 PDEU na podlagi navedene konvencije.“ (Točka 56 Sklepa; ECLI:EU:T:2016:601).

pravnega reda EU, kot je navedlo Sodišče v Mnenju 2/13 o pristopu Evropske unije k Evropski konvenciji o človekovih pravicah[13].

To je še zlasti pomembno v okoljskem pravu EU, pri katerem, kot je poudarilo Sodišče Evropske unije leta 2015 v dveh sodbah velikega senata o pomenu Aarhuške konvencije v pravnem redu EU, glede na trenutno stanje prava EU sodni in upravni postopki v zvezi z okoljskim pravom spadajo „v bistvu“ pod pravo držav članic[14].

Komisija meni, da ugotovitve Odbora ne upoštevajo osrednje vloge, ki jo imajo nacionalna sodišča kot sodišča skupnega prava EU[15], niti ne priznavajo sistema predhodnega odločanja iz člena 267 PDEU kot veljavnega pravnega sredstva.

V nasprotju z ugotovitvami Odbora pravni red EU zagotavlja celovit sistem pravnih sredstev[16]. Posamezniki, ki ne izpolnjujejo meril za dostopnost iz člena 263(4) PDEU tudi z vidika širše razlage iz Lizbonske pogodbe, imajo še vedno učinkovit dostop do pravnega in sodnega varstva svojih pravic proti ukrepom prava EU. Odvisno od primera se lahko obrnejo na nacionalna sodišča in zahtevajo, da se zadeva predloži Sodišču Evropske unije v predhodno odločanje o veljavnosti, kot je določeno v členu 267 PDEU, ali pa v skladu s členom 277 PDEU pred Sodiščem posredno uveljavljajo neveljavnost aktov, ki se splošno uporabljajo.

Glede upravne revizije je Odbor najprej pozval EU, naj odobri revizijo splošnih aktov v okoljskih zadevah. Vendar Aarhuška konvencija ne zahteva, da morajo biti ti akti predmet upravne revizije, prav tako pa tudi ni jasno, v kakšnem obsegu je tovrstna revizija lahko smiselna za to posebno kategorijo aktov.

Drugič, člena 9(3) Aarhuške konvencije ni mogoče razlagati, kot da zahteva upravno revizijo nezavezujočih aktov, ki nimajo zunanjih učinkov. Ukrepi, ki imajo le notranje pravne učinke znotraj uprave in s katerimi se ne dodeljujejo nobene pravice ali ne nalagajo nobene obveznosti tretjim osebam, niso odločitve, ki posegajo v položaj katere koli osebe.

V zvezi s tem je treba tudi opomniti, da je veliki senat Sodišča leta 2015 zavzel stališče, da uredba o Aarhuški konvenciji, ki se nanaša le na institucije EU in le eno od pravnih sredstev, ki so posameznikom na voljo za zagotavljanje skladnosti z okoljskim pravom, ni bila namenjena izvajanju obveznosti iz člena 9(3) Aarhuške konvencije v zvezi z nacionalnimi upravnimi ali sodnimi postopki, ki glede na trenutno stanje prava Unije spadajo v bistvu pod pravo držav članic. Ker uredba o Aarhuški konvenciji kot del prava EU ni bila namenjena izvajanju člena 9(3) Aarhuške konvencije, je skladnost s to določbo znotraj pravnega reda EU mogoče zagotoviti z drugimi sredstvi kot s spremembo uredbe o Aarhuški konvenciji, katero je Odbor sicer zagovarjal v svojih priporočilih.

(3) Posledice ugotovitev

Odbor je priporočil, da se na zasedanju pogodbenic sprejmejo smernice, ki bi jih Sodišče Evropske unije moralo upoštevati pri razlagi Aarhuške konvencije.

---

13 Glej zlasti točko 198 Mnenja 2/13.

14 Združene zadeve od C-401/12 P do C-403/12 P, Svet in Komisija proti *Vereniging Milieudefensie* in drugim, EU:C:2015:4, točka 60; Združene zadeve od C-404/12 P do C-405/12 P, Svet in Komisija proti *Stichting Natuur en Milieu* in drugim, EU:C:2015:5, točka 52.

15 Mnenje 1/09, *Vzpostavitev enotnega sistema za reševanje patentnih sporov*, EU:C:2011:123, točka 80.

16 Glej na primer zadevo C-50/00 P, *Unión de Pequenos Agricultores* proti Svetu, ECLI:EU:C:2002:462, točka 40; ali združeni zadevi T-236/04 in T-241/04, *EEB* in drugi proti Komisiji, ECLI:EU:T:2005:426, točka 66.

Vendar zaradi načela delitve oblasti in načela institucionalnega ravnovesja ugotovitev Odbora ni mogoče izvajati s sodno prakso Sodišča Evropske unije, saj so sodišča v svoji sodni funkciji neodvisna.

Glede uredbe o Aarhuški konvenciji je Odbor menil, da so merila glede tega, kdo lahko zaprosi za revizijo in kaj je lahko predmet revizije (osebno in stvarno področje uporabe), preozka. Razširitev področja uporabe, kot jo zahteva Odbor, bi pomenila, da se mehanizem sodne revizije – in navsezadnje dostop do Sodišča Evropske unije – odpre ogromnemu naboru možnih strank v postopku, za akte, ki nimajo pravnih učinkov, in na področjih, ki presegajo področje okolja.

Če bi se s spremembo uredbe o Aarhuški konvenciji dejansko razširilo področje uporabe upravne revizije, bi ta rešitev bistveno povečala dostop do sodišč EU, kot je opredeljen v PDEU in potrjen v sodni praksi. Ukrepe, ki jih ni mogoče izpodbijati na podlagi člena 263(4), kot so na primer sklepi, naslovljeni na države članice, o odobritvi možnosti za prehodno brezplačno dodelitev pravic do emisij toplogrednih plinov, bi tako postali predmet upravnega revizijskega postopka. To bi pomenilo, da bi bila proti odločitvi glede zahteve za upravno revizijo v skladu s členom 263(4) PDEU lahko vložena ničnostna tožba, v kateri bi vložnik lahko prav tako sprožil vprašanje zakonitosti ukrepa EU, ki se izpodbija z zahtevo po upravni reviziji, kot je Splošno sodišče že razsodilo[17].

Podobno je Splošno sodišče pojem „posamičnega“ upravnega akta (kar je pogoj za sprožitev upravne revizije na podlagi člena 10 uredbe o Aarhuški konvenciji) doslej razlagalo kot pojem, ki se bistveno ne razlikuje od pojma izpodbojnega akta iz člena 263(4) PDEU[18]. Iz tega sledi, da bi se z razširitvijo kategorije aktov, ki so lahko predmet upravne revizije, ti akti lahko posredno izpodbijali v skladu s členom 263(4) PDEU.

To bi pomenilo, da bi sodišča EU prek sprememb sekundarne zakonodaje postala pristojna v popolnoma novi kategoriji zadev, v kateri temeljnih aktov, ki so predmet upravne revizije, ne bi bilo mogoče izpodbijati na podlagi člena 263(4) PDEU. Take spremembe bi lahko povzročile znatno neravnovesje v sistemu sodnega varstva, kot je predviden v Pogodbah.

3. NADALJNJI KORAKI V AARHUŠKEM POSTOPKU

Ugotovitve Odbora bodo predložene v potrditev na šestem zasedanju pogodbenic Aarhuške konvencije, ki bo potekalo od 11. do 14. septembra v Budvi v Črni gori, s čimer bi dobile status uradne razlage Aarhuške konvencije ter tako postale zavezujoče za pogodbenice in organe Konvencije.

Na zasedanju pogodbenic se praviloma odloča s soglasjem. Če so vsa prizadevanja za doseg soglasja izčrpana, se odločitve o vsebinskih vprašanjih sprejmejo s tričetrtinsko večino glasov pogodbenic, ki so prisotne in glasujejo[19].

4. ZAKLJUČEK

Ugotovitve Odbora izpodbijajo ustavna načela prava Unije, ki so tako temeljna, da je pravno nemogoče, da bi EU tem ugotovitvam sledila in se z njimi uskladila.

---

17 Zadeva T-177/13, *Test BioTech eV* in drugi proti Komisiji, EU:T:2016:736, točka 56, drugi stavek.

18 Glej na primer zadevi T-19/13, *Frank Bold Society* proti Komisiji, EU:T:2015:520, točka 38 in točki 44–45; ter T-565/14, *European Environmental Bureau* proti Komisiji, EU:T:2015:559, točke 40–49.

19 Sklep I/1 o poslovniku (prim. zlasti pravilo 35 o postopku odločanja), glej http://www.unece.org/fileadmin/DAM/env/pp/documents/mop1/ece.mp.pp.2.add.2.e.pdf.

EU je v okviru postopka preverjanja skladnosti Odbor prosila za drugo zaslišanje, da bi dodatno pojasnila institucionalni okvir Unije. Vendar je Odbor to prošnjo zavrnil. Zoper ugotovitve Odbora se ni možno pritožiti. EU lahko v celoti zaščiti svoje institucionalne posebnosti in avtonomijo pravnega reda EU le z glasovanjem proti potrditvi teh ugotovitev na zasedanju pogodbenic.

Glede na navedeno bi morala EU na naslednjem zasedanju pogodbenic zavrniti ugotovitve v zadevi ACCC/C/2008/32.

Stališče EU o tej zadevi ne zmanjšuje zavezanosti EU načelom in ciljem Aarhuške konvencije.

V nasprotju s prejšnjimi ugotovitvami glede skladnosti je za ta specifični primer treba sprejeti sklep Sveta v smislu člena 218(9) PDEU.

2017/0151 (NLE)

Predlog

SKLEP SVETA

o stališču, ki se zavzame v imenu Evropske unije na šestem zasedanju pogodbenic Aarhuške konvencije o zadevi ACCC/C/2008/32 glede skladnosti

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 192(1) v povezavi s členom 218(9) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Aarhuška konvencija o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah (v nadaljnjem besedilu: Aarhuška konvencija)[20] je bila v imenu Evropske skupnosti odobrena 17. februarja 2005 s Sklepom Sveta 2005/370/ES[21].

(2) Unija je izvedla obveznosti iz Konvencije v povezavi z njenimi institucijami in organi, zlasti z Uredbo (ES) št. 1367/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o uporabi določb Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: uredba o Aarhuški konvenciji)[22].

(3) V skladu s členom 15 Aarhuške konvencije je bil ustanovljen Odbor za skladnost z Aarhuško konvencijo (v nadaljnjem besedilu: Odbor), ki je pristojen za pregled skladnosti pogodbenic v skladu z določbami Konvencije.

(4) Unija je 17. marca 2017 prejela ugotovitve v zadevi ACCC/C/2008/32 glede dostopa do pravnega varstva na ravni EU[23]. Odbor je menil, da „pogodbenica ne izpolnjuje obveznosti iz člena 9, odstavkov 3 in 4, Konvencije glede dostopa javnosti do pravnega varstva, saj tako uredba o Aarhuški konvenciji kot tudi sodna praksa Sodišča Evropske unije ne izvajata obveznosti, ki izhajajo iz navedenih odstavkov, in z njimi nista skladni“ (odstavek 123 ugotovitev Odbora).

(5) Organi Aarhuške konvencije so bili seznanjeni z izjavo, ki jo je EU podala ob podpisu in ponovila ob odobritvi Konvencije, v kateri je navedla, da „bodo institucije Skupnosti v okviru institucionalnega in pravnega okvira Skupnosti uporabljale to konvencijo v okviru obstoječih in bodočih predpisov o dostopu do dokumentov ter drugih ustreznih predpisov Skupnosti na področju, ki ga ureja ta konvencija.“

---

20 Http://www.unece.org/fileadmin/DAM/env/pp/documents/cep43e.pdf.

21 Sklep Sveta 2005/370/ES z dne 17. februarja 2005 o sklenitvi Konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah, v imenu Evropske skupnosti (UL L 124, 17.5.2005, str. 1).

22 UL L 264 z dne 25.9.2006, str. 13.

23 Http://www.unece.org/fileadmin/DAM/env/pp/compliance/C2008-32/Findings/C32_EU_Findings_as_adopted_advance_unedited_version.pdf.

(6) Ugotovitve ne upoštevajo osrednje vloge, ki jo imajo nacionalna sodišča pri izvajanju člena 9(3) Aarhuške konvencije, niti ne priznavajo sistema EU predhodnega odločanja Sodišča Evropske unije kot veljavnega pravnega sredstva[24].

(7) V ugotovitvah je navedeno priporočilo, naj se na zasedanju pogodbenic sprejmejo ukrepi, ki so očitno v nasprotju s temeljnimi načeli pravnega reda Unije in njenim sistemom sodne revizije. V ugotovitvah ni upoštevan posebni pravni red EU.

(8) EU bo še naprej v celoti podpirala pomembne cilje Aarhuške konvencije.

(9) Ugotovitve bodo predložene na šestem zasedanju pogodbenic Aarhuške konvencije, ki bo potekalo septembra 2017 v Budvi v Črni gori, s čimer bi dobile status uradne razlage Aarhuške konvencije ter tako postale zavezujoče za pogodbenice in organe Konvencije –

SPREJEL NASLEDNJI SKLEP:

Člen 1

Stališče, ki ga Unija zavzame na šestem zasedanju pogodbenic Aarhuške konvencije o zadevi ACCC/C/2008/32 glede skladnosti, se glasi:

– glasovanje proti potrditvi ugotovitev.

Člen 2

Ta sklep začne veljati na dan sprejetja.

V Bruslju,

Za Svet
Predsednik

[24] Glej zlasti odstavek 58 ugotovitev: *„Čeprav je sistem sodne revizije pred nacionalnimi sodišči držav članic EU, vključno z možnostjo predloga za sprejetje predhodne odločbe, pomemben element za zagotavljanje dosledne uporabe in ustreznega izvajanja prava EU v državah članicah, ne more biti podlaga za splošno zavrnitev dostopa javnosti do sodišč Unije, da bi izpodbijali odločitve, dejanja in opustitve institucij in organov EU.“*